

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/90/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117246378
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Stolárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:6117246378.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Stolárovej a členiek JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobkyne: A. B., nar. X.XX.XXXX, bytom C. XX, B., zast. JUDr. Tomášom Čverčkom, advokátom, so sídlom Čajakova 5, Košice IČO: 35 553 944, proti žalovanému: Mesto Košice, so sídlom Trieda SNP 48A, Košice, IČO: 00 691 135, o zaplatenie 24.500,64 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 7. februára 2023 č. k. 22C/27/2018-428

rozhodol:

- Návrh na prerušenie konania z a m i e t a .
- P o t v r d z u j e rozsudok.
- Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj súd prvej inštancie alebo aj súd) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, keď rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 24.500,64 Eur s príslušenstvom na skutkovom základe, podľa ktorého je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností evidovaných na LV č. XXXXX v k. ú. D., ktoré žalovaný užíva už od roku 1960, kedy na pozemkoch začal realizovať výstavbu verejnej zelene známej ako Borovicový háj, bez právneho dôvodu. Žalobkyňa sa takto domáhala vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie predmetných pozemkov.

2. Vec právne posúdil podľa § 1 ods. 1, § 2 ods. 1 a 2 zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, § 1, § 2 ods. 1 a 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 a 2 zák. č. 66/2009 Z.z. v znení účinnom do 31.8.2022, § 151n ods. 1, § 100 ods. 1 a ods. 2, § 101 OZ, keď súd mal za nesporný skutkový stav ohľadne vlastníctva predmetných nehnuteľností žalobkyňou a tiež, že na predmetných nehnuteľnostiach sa nachádza lokalita známa ako Borovicový háj. Z predložených listinných dôkazov bolo preukázané, že Borovicový háj vznikol po roku 1960 v celkovej výmere 11,4245 ha ako les pôvodne v lesnom a pôdnom fonde a z činnosti súdu je známe, že Borovicový háj bol vystavaný ako okrasná škôlka k dopestovaniu materiálu pre výstavbu sídlisk na území mesta Košice, od roku 1984 sa začalo uvažovať o jeho využití ako obvodového parku. Túto akciu mal riešiť Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc, ktorý mal v správe Borovicový háj. Rozhodnutím Ministerstva lesného a vodného hospodárstva SSR zo dňa 21.1.1987 došlo k trvalému vyňatiu lesných pozemkov v katastrálnom území B. - E. s cieľom vytvorenia mestskej zelene - obvodového parku o celkovej výmere 11.4245 ha. Z uvedeného je zrejmé, že len do roku 1987 bol Borovicový háj lesom a neskôr Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc odovzdal správu Borovicového hája Záhradníckemu a sadovníckemu podniku mesta Košíc - Správa verejnej zelene Košice, a to na základe Hospodárskej zmluvy zo dňa 10.11.1987 s prevodom

správy k 30.11.1987. Neskôr delimitačným protokolom z 28.6.1991 bol Borovicový háj odovzdaný Správe mestskej zelene v Košiciach, ktorá bola zriadená ako rozpočtová organizácia mesta. Táto informácia vyplynula z Protokolu o prechode vlastníctva, majetkových práv a záväzkov, v zmysle zák. č. 138/1991 Zb., ktorým Správa mestskej zelene v Košiciach ďalej odovzdala Borovicový háj Mestu Košice. V zmysle predmetného protokolu sa prechod vlastníctva uskutočnil ku dňu účinnosti tohto zákona, t.j. k 1.5.1991, samotný protokol má len deklaratórne účinky, a teda námietka žalobkyne ohľadne času jeho vyhotovenia a jeho neplatnosti bola irelevantná. V súvislosti s vyhlásením VZN č. 2/1991 o zakladaní, údržbe a ochrane zelene uviedol, že uvedené nemení nič na fakte, že Borovicový háj bol až do roku 1987 identifikovaný ako les a následne užívaný ako verejná zeleň, ktorá dňa 1.5.1991 prešla na žalovaného v zmysle zák. č. 138/1991 Zb. Spomínané VZN č. 2/1991 sa nezaoberalo konkrétne identifikáciou Borovicového hája, ani jeho založením, či vytvorením a existencia Borovicového hája bola už v období pred 19.12.1991, t.j. pred vyhlásením VZN č. 2/1991, pretože charakter Borovicového hája ako verejnej zelene bola preukázaná aj ostatnými dôkazmi. Ani okolnosť, že VZN č. 2/1991 bolo na základe protestu prokurátora zrušené, nemení nič na skutočnosti, že Borovicový háj je zeleňou vo vlastníctve mesta Košice a je prístupnou širokej verejnosti. Preto súd mal za splnené podmienky na primerané použitie ustanovení zák. č. 66/2009 Z.z. na posúdenie charakteru náhrady požadovanej žalobkyňou v konaní. V zmysle § 1 ods. 2 zák. č. 66/2009 Z.z. sa tento zákon primerane použije aj na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom, na ktorých je umiestnená verejná zeleň, ktorá prešla do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu, t.j. v zmysle zák. č. 138/1991 Zb. Ako to už bolo uvedené aj vyššie, nebude sa v danom prípade jednať o stavbu, nakoľko Borovicový háj nie je stavbou, a teda k 01.05.1991, t.j. k prechodu vlastníctva na žalovaného, nemohlo ani existovať územné, stavebné, či kolaudačné rozhodnutie týkajúce sa Borovicového hája. Súd má tiež za to, že označenie Borovicového hája za biocentrum v zmysle dokumentu - Miestny územný systém ekologickej stability mesta Košice (MÚSES) z roku 2013, ktorý bol schválený uznesením z XXII. rokovania Mestského zastupiteľstva v Košiciach zo dňa 16.12.2013 pod č. 811, nie je prekážkou pre primerané použitie zákona č. 66/2009 Z.z., dokonca tu bude potrebné poukázať na to, že práve z predmetného dokumentu vyplýva charakter Borovicového hája ako verejnej zelene a miesta voľne prístupného verejnosti (obdobne v rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6Co/78/2022 zo dňa 22.09.2022, bod 58. odôvodnenia). Tiež je potrebné uviesť, že aj v zmysle evidovania spôsobu využitia pozemkov na LV č. XXXXX pre k.ú. D. F., bude pre prevyšujúcu časť rozlohy predmetných parciel platiť, že sa jedná o pozemky, na ktorých je okrasná záhrada, uličná a sídlisková zeleň, park a iná funkčná zeleň a lesný pozemok na rekreačné a poľovnícke využitie. Súd napokon zdôrazňuje, že v konaní nebolo nikdy sporné to, že pozemky, ktoré sú predmetom tohto konania, sú súčasťou Borovicového hája, ktorého výmera je totožná minimálne od roku 1984 až doteraz, a to aj napriek spochybneniu rozsahu územného rozhodnutia vo vzťahu k tam uvedeným parcelám žalobkyňou. V nadväznosti na to potom nie je vylúčené, že jednotlivé parcely a ich označenie tak, ako boli obsiahnuté vo vtedajších podkladoch pre budúci zámer (napr. geometrický plán), prešli zmenami.

3. Vzhľadom na neexistenciu zmluvného vzťahu, ktorý by žalovaného oprávňoval nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne užívať, dňa 01.07.2009 v súlade s § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. vzniklo k predmetným pozemkom v prospech žalovaného právo zodpovedajúce vecnému bremenu, obsahom ktorého je držba a užívanie pozemku pod stavbou, resp. verejnou zeleňou žalovaným. Je pravdou, že v podaniach žalobkyne sa objavuje posúdenie ňou uplatneného nároku ako nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 ods. 1 OZ, v obdobných konaniach však bolo súdmi ustálené, že vlastník pozemku, na ktorom sa nachádza stavba vo vlastníctve obce, resp. v danom prípade verejná zeleň vo vlastníctve obce, bude obmedzený na svojich právach z dôvodu zákonného vecného bremena v zmysle § 4 zákona č. 66/2009 Z.z., za čo mu bude patriť náhrada, a to náhrada odlišná od nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Tiež je zřejmé, že pokiaľ žalovanému ako vlastníčkovi verejnej zelene Borovicový háj na pozemkoch v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne prislúcha oprávnenie zo zákonného vecného bremena, nebude možné nárok žalobkyne subsumovať pod žiaden zo štyroch foriem bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 ods. 2 OZ. Napriek tomu, že zák. č. 66/2009 Z.z. neobsahuje úpravu týkajúcu sa priznania náhrady za zriadenie vecného bremena, k tejto otázke sa však jednoznačne vyjadril Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 8Cdo/17/2019 so záverom, že i v prípade zriadenia vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. je primeraná náhrada na mieste. Zdôraznil tiež, že v poslednom období dovolací súd opakovane rozhodol o tom, že predmetná náhrada je náhradou jednorazovou a to na rozdiel od náhrady opakujúcej sa (2Cdo/194/2018, 3Cdo/49/2014, 7Cdo/26/2014, 8Cdo/17/2019). Pretože predmetný nárok bol uplatnený žalobou dňa 7.11.2017 a žalovaný vzniesol námietku premlčania majúc za to, že predmetný nárok, ktorý sa premlčí vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote začína plynúť od 01.07.2009, t.j. od účinnosti zák. č.

66/2009 Z.z., s ktorou námietkou premlčania sa žalovaný stotožnil, potom posúdil nárok žalobkyne ako uplatnený po tejto lehote, z ktorého dôvodu žalobu zamietol.

4. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP s tým, že úspešnému žalovanému v konaní, ktorému vznikol plný nárok na náhradu trov konania, zo spisu nevyplynulo vynaloženie žiadnych trov konania, súčasne tento výslovne uviedol, že si žiadne trovy konania neuplatňuje, preto súd mu náhradu trov konania nepriznal.

5. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa v celom jeho rozsahu z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP poukazujúc na odôvodnenie rozsudku v bode 31., keď namietala, že Borovicový háj nemohol vzniknúť v roku 1987, pretože toto územie obhospodarovali Východoslovenské štátne lesy, š. p., ktorý územie zalesňoval a nie mesto Košice, respektíve jeho právny predchodca, teda išlo o les. Tiež podľa jej názoru neobstojí tvrdenie o správe národného majetku, ktorým bol poverený Záhradnícky a sadovnícky podnik. Mala za to, že žalovaný žiadnym dôkazom nepreukázal, že Borovicový háj už pred rokom 1990 bol verejnou zeleňou a stavbou a práve naopak žalobkyňa preukázala protestom prokurátora, že verejná zeleň v lokalite Borovicový háj mala vzniknúť až dňa 19.12.1991. Na základe protestu prokurátora došlo k zrušeniu VZN č. 2/1991, ktoré bolo vydané až dňa 19.12.1991. V ďalšom ozrejnila dôvody, pre ktoré nebolo možné aplikovať na predmet žaloby zák. č. 66/2009 Z.z. Pokiaľ sa na predmet žaloby mal vzťahovať § 1 ods. 1 a 2 a § 4 tohto zákona, potom žalovaný mal predložiť právoplatné územné, stavebné kolaudačné rozhodnutie, čo sa však do dnešného dňa nestalo. Ďalej pokiaľ súd mienil aplikovať § 1 ods. 2 tohto osobitného zákona, bolo nevyhnutné, aby ku dňu 1.5.1991 existovala verejná zeleň. Verejná zeleň ako obvodový park však vznikla až 19.12.1991, t.j. sedem mesiacov po účinnosti zák. č. 138/1991 Zb., a to vyhlásením všeobecne záväzného nariadenia č. 2/1991 o zakladaní, údržbe a ochrane zelene. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že verejná zeleň v lokalite Borovicový háj vznikla pred rokom 1990 jeho vysadením, toto tvrdenie sa žalovanému nepodarilo preukázať. Do roku 1987 bol Borovicový háj lesným pozemkom a nie verejnou zeleňou a ani stavbou, nakoľko neexistujú o tom žiadne doklady a dôkazy. Práve naopak, rozhodnutie Ministerstva lesného a vodného hospodárstva SSR zo dňa 27.1.1987 hovorí o opaku. Vo vzťahu k lokalite Borovicový háj nebolo stotožnené vykonanie takých prác, ktoré by bolo možné považovať za vytvorenie samostatnej veci v právnom slova zmysle. Právny zástupca žalovaného realizoval výhradne administratívno-technické úkony týkajúce sa príslušného územia a ľudskou činnosťou nevytvoril novú samostatnú vec. Pokiaľ verejná zeleň nie je stavbou, potom nie je daný rozdiel vo vlastníctve k verejnej zelene a jednotlivým pozemkom a k takejto verejnej zelene neprechádza vlastníctvo zo štátu na obec. Rozhodnutie obvodného národného výboru zo dňa 15.3.1985 považoval za paakt bez právnych účinkov, pretože nikdy nenadobudlo právoplatnosť. Vo vzťahu k tvrdenému záveru súdu o primeranej aplikácii § 1 ods. 1 ZoMU aj na predmetné pozemky malo byť predmetom odôvodnenia súdu aj skúmanie toho, či v konkrétnom prípade povaha ustanovení, na ktoré je odkazované (primeraná aplikácia zákona na verejnú zeleň) zodpovedá povahe prípadu, o ktorý ide. K tomu vyslovil názor, že nie je možné vzťahovať rovnaké pravidlá upravujúce vznik práva zodpovedajúceho vecnému bremenu pri ZoVB taktiež na vznik práva zodpovedajúceho vecnému bremenu podľa ZoMU pri objektoch spadajúcich pod kategóriu verejná zeleň podľa § 1 ods. 2 tohto zákona, a to z dôvodu, že takéto stavby nevykazujú obdobné charakteristické znaky ako byty/bytové domy podľa ZoVB (inak je tomu v prípade stavieb podľa § 1 ods. 1 ZoMU). Právne posúdenie súdu je nesprávne, keďže v prípade pozemkov, na ktorých by malo vzniknúť vecné bremeno pre umiestnenie verejnej zelene odvodzuje širší ako prípustný rozsah povinností na strane vlastníkov týchto pozemkov, než pri iných stavbách podľa § 1 ods. 1 ZoMU. Súdy vnútili žalobkyňi svoj názor o tom, že nárok má základ v zák. č. 66/2009 Z.z. Súd sa vzťahom bezdôvodného obohatenia a osobitnej náhrady plynúcej zo zák. č. 66/2009 Z.z. nezaoberal, v dôsledku čoho mala za to, že došlo k porušeniu zásady zákazu denegatio iustitiae tým, že došlo k odopretiu práva žalobkyne, aby bolo rozhodnuté o nároku, o akom žiadala rozhodnúť. Mala tiež za to, že nemožno akceptovať pravidlo o tom, že pre dotknuté subjekty v prípade vzniku práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vznikla jednorazová náhrada momentom účinnosti ZoMU. Pokiaľ by sme takýto záver o jednorazovom charaktere predmetnej náhrady prijali, potom dotknutým subjektom chýbala efektívna možnosť si túto náhradu včas uplatniť. Takýto výklad súčasne nekorešponduje s ústavnou konformným výkladom dotknutých ustanovení ZoMU vo svetle požiadavky na zachovanie právnej istoty adresátov práva. Pokiaľ ide o kategóriu verejná zeleň podľa § 1 ods. 1 ZoMU vyslovila domnienku, že prípadné právo na jednorazovú odplatu v takomto prípade vzniká až momentom zápisu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu v KN. Pokiaľ by sme prijali výklad prezentovaný súdom, potom by vlastník dotknutého pozemku sa mal obohatiť v zásade dvojnásobne za to isté, najprv by mu mala svedčať zo zákona

jednorazová náhrada a následne po vykonaní pozemkových úprav by vlastníak takéhoto pozemku mohol opakovane obdržať finančnú náhradu za pozemok. Preto mala za to, že súd nesprávne právne posúdil námietku premlčania vznesenú žalovaným. V súvislosti s posúdením predmetného nároku ako nároku titulom náhrady v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z. mala za to, že zo strany súdu bola učená zmena právnej kvalifikácie bez toho, aby žalobkyňa mala možnosť aktívne procesne reagovať na takýto posun v právnej úvahe súdu a rozporovať závery súdu v tejto otázke. Preto rozsudok z týchto dôvodov trpí vadou arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti, čo možno subsumovať pod odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Záver súdu o tom, že lokalitu Borovicový háj mal nadobudnúť do správy národného majetku Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc nie je podložený žiadnym dôkazom a opačný záver práve preukazuje znenie rozhodnutia MLVH SSR zo dňa 27.1.1987 o vyňatí, ktoré v bode B1 písm. b) ukladá Záhradníckemu a sadovníckemu podniku mesta Košíc: "resp. uzatvoriť zmluvu o prevode národného majetku". Z uvedeného je zrejme, že Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc nemal v správe lokalitu Borovicový háj. V konaní nebolo preukázané uzatvorenie takejto hospodárskej zmluvy, ktorou mala byť prevedená správa národného majetku na Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc od inej socialistickej organizácie. Potom tento subjekt nemohol platne prevádzať správu tohto národného majetku na iné socialistické organizácie. Tiež sa nestotožnila s tvrdením súdu o tom, že hospodárska zmluva preukazuje vlastníctvo štátu a navyše má za to, že hospodárska zmluva zo dňa 10.11.1987 je absolútne neplatná. Mala za to, že doposiaľ nebolo v konaní žalovaným preukázané splnenie ani jednej zákonom stanovenej podmienky v zmysle zák. č. 138/1991 Zb., na základe ktorej malo údajne dôjsť k prechodu vlastníckeho práva verejnej zelene zo štátu na žalovaného a v konaní tak došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Okrem toho súd sa nezaoberal, či premlčanie nie je v rozpore s dobrými mravmi. Zo všetkých uvedených dôvodov navrhla napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu a vec vrátiť na opätovné prejednanie a rozhodnutie. V závere podala návrh na prerušenie konania poukazujúc na to, že pred Ústavným súdom SR je vedené o vyslovenie nesúladu ust. § 4 ods. 1 a ods. 2 zák. č. 66/2009 Z.z. na základe návrhu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 26.11.2022. Vec je vedená pod č. Rvp/2900/2022, preto s poukazom na § 164 CSP majú za to, že výsledok konania pred Ústavným súdom SR má pre predmetné konanie zásadný význam, je odôvodnený návrh konanie prerušiť.

6. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

7. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Rovnako nebolo možné vyhovieť ani návrhu na prerušenie konania.

8. Odvolateľka spojila podané odvolanie s návrhom na prerušenie konania podľa § 164 CSP, keď dôvodila, že na Ústavnom súde SR je vedená pod č.k. Rvp 2900/2022 vec o súladnosti § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. s Ústavou SR, teda pred ústavným súdom je vedené konanie, ktoré má pre predmetné konanie zásadný význam.

9. Odvolaciemu súdu je známe, že pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vec vedená pod č. Rvp 2900/2022 bola skončená Rozhodnutím Ústavného súdu SR v konaní PL. ÚS 18/2023-17 z 13. decembra 2023, ktorým ústavný súd návrh odmietol. Z uvedeného dôvodu predmetnému návrhu odvolateľky na prerušenie konania nebolo možné vyhovieť a odvolací súd jej návrh na prerušenie konania zamietol.

10. Odvolateľka v odvolaní uplatnila označené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP a podľa obsahu aj podľa písm. b). Odvolací súd dospel k záveru, že žiaden z uplatnených odvolacích dôvodov nebol naplnený.

11. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý

môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Uplatnený odvolací dôvod spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

12. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu sa teda rozumie taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bol naplnený predmetný odvolací dôvod (a aby bola daná dôvodnosť podaného odvolania), musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk., právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

13. Žalobkyňou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie, napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP.

15. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

16. Súd vo veci náležite zistil skutkový stav, z vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, keď súd aplikoval na zistený skutkový stav príslušnú právnu normu, ktorú aj správne interpretoval. Odvolací súd nezistil existenciu inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a stotožňuje sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré netrpí nedostatkom nepreskúmateľnosti a konštatuje jeho správnosť. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a k odvolacím námietkam odvolateľky uvádza a dopĺňa nasledovné.

17. Odvolateľka nedôvodne namietala, že žalovaný nepreukázal, že Borovicový háj bol už pred rokom 1990 verejnou zeleňou a stavbou, práve naopak, že žalobkyňa preukázala protestom prokurátora, že verejná zezeň v lokalite Borovicového hája mala vzniknúť až dňa 19.12.1991.

18. K tejto odvolacej námietke odvolací súd poznamenáva, že zákon č. 66/2009 Z.z. nedefinuje pojem verejná zezeň. V proteste prokurátora bolo namietané definovanie pojmu verejná zezeň v rámci VZN, pričom však nemožno poprieť fakt, že daná lokalita je zeleňou vo vlastníctve mesta a je prístupnou verejnosti. K danej odvolacej námietke odvolací súd odkazuje tiež na argumentáciu súdu v bode 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorej v súvislosti s vyhlásením VZN č. 2/1991 o zakladaní, údržbe a ochrane zelene je potrebné uviesť, že predmetné VZN mesta sa zaoberalo pojmom a klasifikáciou zelene, výkonom správy zelene, povinnosťami správcu a vlastníka zelene a pod., pričom táto úprava nič nemení na fakte, že Borovicový háj bol až do roku 1987 identifikovaný ako les a následne užívaný ako verejná zezeň. Spomínané VZN č. 2/1991 sa nezaoberalo konkrétne identifikáciou Borovicového hája, dokonca jeho založením, či vytvorením, pričom existencia Borovicového hája už v období pred 19.12.1991, t.j. pred vyhlásením VZN č. 2/1991, bola zjavne preukázaná ostatnými písomnými dôkazmi produkovanými stranami sporu v konaní, ako aj to, že mala už vtedy charakter verejnej zelene. K predmetnému je potrebné dodať, že tento charakter Borovicového hája ako verejnej zelene je treba odlišiť od sadov, parkov, a pod., ktoré sú stavbami v zmysle zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), a na ktoré myslí ustanovenie § 1 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z.. V niektorých prípadoch budú sa preto plochy zelene považovať za stavbu alebo budú prináležať k stavbe, prípade budú existovať nezávisle od stavieb a súčasne sa nebudú považovať za stavbu, čo zjavne bude aj prípad Borovicového hája. Borovicový háj predstavuje vnútromestskú zeleň, ktorá je prístupná verejnosti, pričom takto je vnímaná od počiatku jeho výsadby. Dokonca spočiatku aj sama žalobkyňa označila Borovicový háj za verejnú zeleň (pozn. súdu: žaloba na čl. 1 a nasl. súdneho spisu). Následná argumentácia žalobkyne o tom, že v zmysle § 120 ods. 1 OZ sa bude jednať v prípade Borovicového hája o súčasť vecí tiež neobstojí vzhľadom na početné písomné dôkazy predložené stranami v tomto konaní, ktoré potvrdzujú vlastníctvo Borovicového hája príslúchajúce žalovanému. Pojem „verejná zezeň“ zákon č. 66/2009 Z.z. nedefinuje, no s týmto pojmom sa v súčasnosti môžeme stretnúť v ustanovení § 47 ods. 5 zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny, kde sa uvádza, že „ustanovenie odseku 4 písm. a) sa nepoužije, ak drevina rastie na území s druhým alebo tretím stupňom ochrany, na cintorínoch, v zastavanom území obce na miestach voľne prístupných verejnosti (ďalej len "verejná zezeň") alebo na ornej pôde ako solitér, stromoradie, skupina stromov alebo súčasť terasy alebo medze.“ Tiež pôvodný zákon č. 287/1994 Zb. o ochrane prírody a krajiny v § 32 ods. 4 používal pojem verejný sad a záhrada, ktorý nie je pojmovo vzdialený pojmu verejná zezeň. Pojem „verejná zezeň“ možno na základe sadovníckej a urbanistickej praxe vymedziť ako „zezeň prístupná všetkým občanom bez obmedzenia a slúži na všeobecné užívanie. Predstavuje zeleň v uliciach, stromoradia, zelené pásy a pruhy, mobilnú zeleň v uliciach, voľné miesta po asanácii budov, parkoviská, zeleň na námestiach, zeleň pri významných budovách, pomníky a pamätníky, verejnú zeleň na sídliskách, mestské parky a parkovo upravované plochy, promenády, promenádne lúky, odpočinkové lúky, okružné prechádzkové trasy, cieľové prechádzky, odpočívadlá, prírodné kiná a amfiteátre, náučné chodníky, psie lúky a pod. Zezeň verejných parkov tvoria všetky verejné prístupné plochy zelene v sídelnom útvar“ (<https://www.bratislava.sk/sk/triedenie-zelene>). Súd zdôrazňuje, že skutočnosť, že VZN č. 2/1991, ktoré sa pôvodne zaoberalo pojmom verejná zezeň, bolo na základe protestu prokurátora zrušené, nemení nič na skutočnosti, že Borovicový háj je zeleňou vo vlastníctve mesta Košice a je prístupnou širokej verejnosti.

19. Napokon podľa bodov 14. a 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd mal zistené, že Uznesením Mestského zastupiteľstva v Košiciach č. 811 zo dňa 16.12.2013 bol schválený tzv. Miestny územný systém ekologickej stability mesta Košice (MÚSES), z ktorého vyplýva, že Borovicový háj ako súčasť mestského regionálneho biokoridoru sa viaže na existujúce významné segmenty mestskej zelene. Zo Žiadosti o informáciu k funkčnému využitiu pozemkov v lokalite Borovicový háj - vyjadrenie zo dňa 17.05.2021 vyplýva, že Oddelenie útvaru hlavného architekta mesta Košice oznámilo Magistrátu mesta Košice, že lokalita Borovicový Háj je v zmysle Územného plánu hospodársko - sídelnej aglomerácie Košice (ďalej len ÚPN HSA) definovaná ako plocha verejnej zelene od doby jeho prvotného spracovania v rokoch 1973 až 1975. Tento stav pretrval aj po komplexných aktualizáciách ÚPN HSA v rokoch 1985 a 1993. Táto lokalita je v zmysle Miestneho územného systému ekologickej stability mesta Košice definovaná ako mestské biocentrum regionálneho významu „Borovicový lesík nad Popradskou ulicou“, na ploche ktorého je potrebné zachovať súčasnú plochu porastov drevín, zabezpečiť ich

pravidelnú údržbu, zamedziť zmenu využitia územia z verejného parku na územie pre výstavbu a vylúčiť umiestňovanie stavebných objektov.

20. Nedôvodným je napokon namietanie, že verejná zeleň v lokalite Borovicový háj mala vzniknúť až dňa 19.12.1991, ku ktorému dátumu bolo vydané VZN č. 2/1991. Borovicový háj nevznikol takpovediac z jedného dňa na druhý, ale išlo o proces vytvárania danej lokality nielen ľudskou činnosťou, ale tiež ako prírodný výtvor, ktorý bol zeleňou prístupnou širokej verejnosti už pred žalobkyňou označeným dátumom 19.12.1991. V tejto súvislosti neobstojí preto ani odvolacia námietka, ktorou žalobkyňa namietala, že verejná zeleň na žalovaného nemohla prejsť, pokiaľ ku dňu 1.5.1991 ešte neexistovala.

21. K uvedenému možno poukázať tiež na to, čo uviedol súd prvej inštancie (bod 31. odôvodnenia rozsudku). Borovicový háj vznikol po roku 1960 v celkovej výmere 11,4245 ha ako les pôvodne v lesnom a pôdnom fonde. Z činnosti súdu je známe (pozn. súdu: listinné dôkazy predložené v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 45C/34/2022 týkajúce sa postupu príslušných orgánov o vyňatie Borovicového hája z lesného pôdneho fondu so zámerom realizácie obvodového parku), že Borovicový háj bol vystavaný ako okrasná škôlka k dopestovaniu materiálu pre výstavbu sídlisk na území mesta Košice, pričom od roku 1984 sa začalo zvažovať o využití Borovicového hája ako obvodového parku. Túto akciu mal riešiť Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc, ktorý mal v správe Borovicový háj. Napokon rozhodnutím Ministerstva lesného a vodného hospodárstva SSR zo dňa 21.01.1987 došlo k trvalému vyňatiu lesných pozemkov v katastrálnom území B. - E. s cieľom vytvorenia mestskej zelene - obvodového parku o celkovej výmere 11.4245 ha. Z predmetného je zrejmé, že len do roku 1987 bol Borovicový háj lesom.

22. Z rozhodnutia Obvodného národného výboru, odbor výstavby, ÚPaA, číslo Výst. 2224 - a 1985 - Bk zo dňa 15.III.1985 súd zistil, že bolo rozhodnuté o využití územia pre „Borovicový háj v lokalite Košice - Západ“ so stanovením vymedzených podmienok, pričom bolo konštatované, že zmena využitia územia vyhovuje obecným technickým požiadavkám na stavbu stanoveným vyhláškou č. 83/1946 Zb. Z činnosti súdu je známe, že pred vydaním rozhodnutia sa konalo pracovné rokovanie ohľadom územného rozhodnutia akcie „Borovicový háj v lokalite Košice - Západ“ dňa 08.03.1985, kde sa zvažovalo prebudovanie hája nad Popradskou cestou na obvodový park pre Košice. Po majetkovo - právnom vysporiadaní a výstavbe parku sa malo zabezpečiť jeho spravovanie a údržba.

23. Odvolací súd sa nestotožňuje s námietkou žalobkyne, že toto rozhodnutie nikdy nenadobudlo právoplatnosť. Doložka právoplatnosti je vyznačená na zadnej (druhej) strane rozhodnutia, a to 4.5.1985, aj keď zrejme administratívnym omylom je to uvedené v kolónke „dátum“ (v Košiciach, dňa 4.V.1985). Uvedený záver je prijateľný aj z toho dôvodu, že zo žiadnych dôkazov nevyplývalo, aby sa voči nemu dotknuté strany odvolali.

24. Keď žalobkyňa tvrdí, že rozhodnutie nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, lebo jej, resp. právnym predchodcom nebolo ako oprávneným osobám doručené, je nutné zdôrazniť, že vydané rozhodnutie sa doručovalo ZaSP, ÚHA Košice, NVmK - odbor ÚPaA, ObNV II. - KHSDaO. Žalobkyňa ani jej právni predchodcovia neboli v tom čase evidovaní ako vlastníci týchto pozemkov, takže neboli účastníkmi tohto konania a neexistoval žiaden právny dôvod doručovať im predmetné rozhodnutie.

25. K odvolaniu v časti, v ktorej odvolateľka argumentovala tým, že verejná zeleň subsumovaná pod § 1 ods. 2 ZoMU musí byť spôsobilým predmetom občiansko-právnych vzťahov, a teda sa musí jednať o samostatnú vec v právnom slova zmysle, odvolací súd uvádza, už zo samotnej zákonnej konštrukcie § 1 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. vyplýva, že pokiaľ ide o kategóriu vecí: cintorín, športový areál a verejná zeleň, tieto môžu byť predmetom prevodu vlastníckeho práva, teda spĺňajú podmienku samostatnej veci v právnom slova zmysle. Pokiaľ by tomu tak nebolo, nemohol by zákonodarca vo svojom § 1 ods. 2 tohto zákona stanoviť podmienku („... ak tento cintorín, športový areál alebo verejná zeleň prešli do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu“).

26. Pokiaľ ide o odvolateľkou nastolenú otázku, či vznik práva zodpovedajúceho vecnému bremenu možno vzťahovať aj na kategóriu verejnej zelene, odvolací súd uvádza nasledovné.

27. Podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ zákon č. 66/2009 Z.z. vo svojom § 1 ods. 2 hovorí o tom, že tento zákon sa primerane vzťahuje aj na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom, na ktorých je umiestnený cintorín, okrem pozemkov vo vlastníctve cirkvi, športový areál alebo verejná zeleň, ak

tento cintorín, športový areál alebo verejná zeleň prešli do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu, úpravu o primeranej aplikácii zákona č. 66/2009 Z.z. na pozemky podľa označeného § 1 ods. 2 nemožno zúžiť iba na usporiadanie vlastníckych vzťahov k týmto pozemkom, keďže zákon nevyklučuje zriadenie zákonného vecného bremena aj k pozemkom § 1 ods. 2 citovaného zákona.

28. Usporiadaním vlastníckych vzťahov podľa § 2 zákona č. 66/2009 Z.z. je poskytnutie náhradného pozemku vlastníčkovi pozemku pod stavbou zámennou zmluvou alebo usporiadanie v konaní o pozemkových úpravách. Do času takéhoto definitívneho usporiadania vlastníckych vzťahov však zákonodarca usporiadal vlastnícke vzťahy k pozemkom v zmysle § 1 ods. 1 a ods. 2 tohto zákona tak, že k nim zriadil podľa § 4 tohto zákona vecné bremeno. Niet žiadneho rozumného dôvodu, prečo by do času trvalého usporiadania vlastníckych vzťahov nemalo vzniknúť zákonné vecné bremeno aj k pozemkom vymenovaným v § 1 ods. 2 tohto zákona a prečo by vo vzťahu k nim mal existovať odlišný režim v porovnaní s pozemkami podľa § 1 ods. 1 tohto zákona. Pokiaľ sám zákonodarca podľa § 1 ods. 2 tohto zákona upravil primerané použitie zákona aj na pozemky, na ktorých je umiestnený cintorín, športový areál alebo verejná zeleň, postavil ich tak na roveň tých pozemkov, na ktorých sa nachádzajú stavby v zmysle § 1 ods. 1 tohto zákona, preto niet dôvodu pre iný režim pozemkov, na ktorých sa nachádza verejná zeleň oproti pozemkom, na ktorých sa nachádza stavba. Odvolací súd preto s predmetnou argumentáciou odvolateľov nesúhlasí.

29. Rovnaký právny názor v tejto otázke vyslovil tiež Krajský súd v Košiciach v rozhodnutiach sp. zn. 6Co/197/2022 zo dňa 21.3.2023, sp. zn. 6Co/133/2022 zo dňa 8.8. 2023, sp. zn. 6Co/78/2022 zo dňa 13.9.2022 a 5Co/86/2023 zo dňa 25. 4.2024 (dve posledné z menovaných rozhodnutí posudzovali vznik vecného bremena vo vzťahu k Borovicovému háju).

30. Z rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/67/2019 zo dňa 25.6.2020 a sp. zn. 5Co/113/2019 zo dňa 24.11.2020, ktorých predmetom bolo zaplatenie peňažnej čiastky tvrdeným titulom náhrady za zákonné vecné bremena podľa zák. č. 66/2009 Z.z. vyplýva, že v oboch prípadoch sa tvrdený vznik zákonného vecného bremena mal vzťahovať na pozemok patriaci žalobcovi, ktorý žalovaná (obec) využíva ako futbalové ihrisko, keď priamo na pozemku žalobcu nie je umiestnená žiadna stavba, ale pozemok je súčasťou športového areálu. Išlo teda o pozemok, o ktorom sa zákon č. 66/2009 Z.z. zmieňuje vo svojom § 1 ods. 2. Aj keď súdy oboch inštancií vyslovili názor o tom, že v tu prejednávanych veciach nevzniklo zákonné vecné bremeno ale bezdôvodné obohatenie, k tomuto záveru dospeli výlučne z dôvodu, že vzniku zákonného vecného bremena bránila nájomná zmluva na prenájom predmetného pozemku uzatvorená medzi stranami sporu, ktorá existovala (trvala) ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. V oboch prípadoch odvolacie súdy vychádzali zo záveru, že zákon č. 66/2009 Z.z., ktorý upravuje vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obcí a pozemkov, ktoré sú vo vlastníctve iných osôb ako obcí sa vzťahuje aj na pozemky, kde je umiestnený športový areál. Na základe toho potom posudzovali vznik zákonného vecného bremena, teda či boli naplnené všetky podmienky predpokladané v § 4 zák. č. 66/2009 Z.z. aj vo vzťahu k predmetnému pozemku.

31. Odvolateľka síce spochybňuje, aby sa vznik vecného bremena vzťahoval aj na kategóriu verejnej zelene majúcej za to, že takéto stavby nevykazujú obdobné charakteristické znaky ako byty/bytové domy podľa zákona o vlastníctve bytov (inak je tomu v prípade stavieb podľa § 1 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., ohľadne ktorých je možné akceptovať poukaz na vzájomnú podobnosť a možný systematický výklad medzi pravidlami ZoMU a ZoVB), podľa názoru odvolacieho súdu ale opomenula podstatný zámer zákona č. 66/2009 Z.z., ktorým je usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom vymedzeným tak v § 1 ods. 1, ako aj v § 1 ods. 2. V súvislosti potom práve so zámerom zákonodarca usporiadať vlastnícke vzťahy aj vo vzťahu k osobitne vymenovanej kategórii pozemkov, na ktorých je umiestnená verejná zeleň, je potrebné vyvodíť vznik zákonného vecného bremena aj voči tejto osobitne vymenovanej kategórii.

32. Pokiaľ z dôvodovej správy k zákonu č. 66/2009 Z.z. je ohľadom tejto problematiky uvedené len: „Primerane podľa tohto zákona budú môcť byť usporiadané aj pozemky, na ktorých sa nachádza cintorín, športový areál vo vlastníctve obce alebo verejná zeleň. Podľa zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov obce pri výkone samosprávy zabezpečujú, okrem iného, aj správu a údržbu verejnej zelene, výstavbu, údržbu a správu športových zariadení a obecného cintorína. Obecný cintorín je obec povinná zriadiť podľa zákona č. 470/2005 Z.z. o pohrebníctve v znení zákona č. 355/2007 Z.z. V minulosti mali túto povinnosť národné výbory, ktoré cintoríny často

rozširovali aj na majetkovoprávne neusporiadané pozemky. Ak sa vlastníci pozemkov, na ktorých sa nachádzajú cintoríny, budú dožadovať uplatnenia svojich vlastníckych práv, bude môcť obec tieto vzťahy usporiadať podľa navrhovaného zákona.“ (zdroj – Komentár ASPI), potom možno vyvodíť, že zákonodarca "inšpirovaný" práve zákonom č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení považoval za potrebné ciele a zámer zákona č. 66/2009 Z.z. vzťahnúť výslovne na cintorín (obecný), športový areál a verejnú zeleň, keďže tieto spadajú pod povinnú správu obce.

33. Pokiaľ ide o namietanú jednorazovú povahu náhrady za zákonom zriadené vecné bremeno, a súdom uznanú námietku premlčania, odvolací súd uvádza nasledovné.

34. Aj keď samotný zákon č. 66/2009 Z.z. neuvádza, že vecné bremeno vzniká za náhradu, požiadavku náhrady za vecné bremeno súdy už stabilne odvodzujú zo všeobecne uznávaných princípov, príkazu na ochranu základných práv a slobôd, teda zo základného práva vlastníť a užívať majetok. I v prípade zriadenia vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z. je namieste primeraná náhrada (čl. 20 ods. 4 ústavy).

35. Pri zvažovaní výšky primeranej náhrady nie je rozhodujúca povaha verejného záujmu, kvôli ktorému je obmedzené právne postavenie vlastníka. Zreteľ treba brať na intenzitu, rozsah a dĺžku trvania núteného obmedzenia vlastníka. V prípade vecného bremena vzniknutého podľa zák. č. 66/2009 Z.z. treba vychádzať zo skutočností, že vlastníci pozemku pod stavbou, ktorá prešla do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku je fakticky obmedzený v držaní svojho majetku, v jeho užívaní a v požívaní jeho plodov a úžitkov, aj v nakladaní alebo akejkolvek dispozícii s ním. Inak povedané, zostalo mu iba habere v podobe tzv. holého vlastníctva bez možnosti vykonávať akékoľvek vlastnícke oprávnenie. Rovnako treba prihliadať na dĺžku trvania obmedzujúceho zásahu. Irelevantné ale je, že zákonodarca zrejme nepredpokladal trvanie obmedzujúceho zásahu do konečného vysporiadania vlastníckeho vzťahu k pozemku po taký dlhý čas, ako k nemu v skutočnosti dochádza (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/175/2019 zo dňa 27.4.2022).

36. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci zamietavým spôsobom, pretože považoval predmetný nárok za premlčaný v trojročnej lehote počítanej od 1.7.2009 vychádzajúc pritom zo záveru o tom, že žalobkyni patrí nárok na jednorazovú odplatu a jeho rozhodnutie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR.

37. Do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Ďalej je to prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného naň nadviazali.

38. Možno poukázať na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/194/2018 zo dňa 26.8.2019 a sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30.11.2020, ktoré vychádzajú z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.4.2016 sp. zn. 3Cdo/49/2014 (R 73/2016) a zo dňa 24.3.2016 sp. zn. 7Cdo/26/2014, ktoré sa týkali priznávania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a a nebytových priestorov konštatujúc, že v nich vyslovený právny názor je plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zák. č. 66/2009 Z.z.

39. Vo veci vedenej NS SR pod sp. zn. 8Cdo/17/2019 dovolateľ - žalovaný (Mesto Zvolen) konkretizoval právnu otázku, keď sa pýtal, či vlastníci pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z., má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva aj opakovane za určitý časový úsek až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom týmto zákonom predpokladaným, keď sám dovolateľ bol toho názoru, že finančná náhrada je jednorazová a nemá charakter opakujúceho sa plnenia, čím sa podľa neho odvolací súd riešením uvedenej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, za ktorú označil rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/49/2014 a poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 227/2012. Dovolací súd

v bode 18. uznesenia vyslovil právny názor o tom, že odvolací súd sa pri riešení predmetnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v rozhodnutí 2Cdo/194/2019.

40. Voči obom označeným rozhodnutiam boli podané ústavné sťažnosti. Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 539/2020 odmietol ústavnú sťažnosť proti rozhodnutiu NS SR sp. zn. 2Cdo/194/2018, pretože jeho závery nepovažoval za arbitrárne. Rozhodnutím ÚS SR sp. zn. III. ÚS 537/2021 bola odmietnutá ústavná sťažnosť proti rozhodnutiu NS SR sp. zn. 8Cdo/17/2019, pretože spor vo veci sťažovateľov nebol právoplatne rozhodnutý (princíp subsidiarity).

41. Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.1.2022 sp. zn. 1Cdo/99/2019 bolo dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. novembra 2018 sp. zn. 23Co/411/2017 odmietnuté. Odvolací súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol, pretože finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z. je nepochybne majetkovým právom osoby a predmetné vecné bremeno vzniklo in rem, a preto sa vzťahuje na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva a predmetná finančná náhrada nemá charakter opakujúceho sa plnenia. Za skutkových okolností, podľa ktorých žalobca kúpil pozemok 18.6.2014 so zákonným vecným bremenom, ktoré vzniklo 1.7.2009, mal a mohol vedieť, že nárok na odplatu za zriadenie vecného bremena ako jednorazové plnenie bol už v čase kúpy premlčaný a bol premlčaný aj v čase podania žaloby 16.12.2015. Dovolaateľ v predmetnej veci argumentoval proti právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom, ktorý uzavrel, že náhrada za vecné bremeno má jednorazový charakter, nárok na náhradu tak vznikol ku dňu 1.7.2009 a týmto dňom začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá skončila vlastníkovi pozemku dňa 1.7.2012. Najvyšší súd v bode 50. uznesenia poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/194/2018 zo dňa 26. augusta 2019 a tiež uznesenie NS SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30. novembra 2020, ktoré riešili otázku, či vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2019 Z.z., má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vo forme pravidelných platieb primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia vo výške ročného úžitku, ktorý sa viaže k tej časti nehnuteľnosti, v ktorej sa vlastníctvo obmedzuje a či existuje ustanovenie všeobecné záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckych zákonným vecným bremenom podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. vo forme opakujúceho sa plnenia. Dovolaací súd odkazom na obe uznesenia NS SR dospel k záveru, že žalobca v dovolaní nastolil takú otázku, ktorá kumulatívne nespĺňa znaky otázky uvedenej v tomto uznesení najvyššieho súdu, resp. nenastolil otázku, ktorá by bola relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nakoľko odvolací súd rozhodol v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, keď uzavrel, že z charakteru uplatneného práva žalobcu na zapltenie náhrady za zriadenie vecného bremena je ustálené, že išlo o jednorazovú odplatu; nakoľko vecné bremeno v prospech žalovaného na pozemku, ktorý je momentálne vo vlastníctve žalobcu, vzniklo zo zákona ku dňu 01.07.2009 a vlastník pozemku si v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní neuplatnil nárok na odplatu v lehote 3 rokov od jeho vzniku, t.j. do 01.07.2012, jeho právo sa premlčalo, teda nárok na odplatu za zriadenie vecného bremena bol v čase kúpy pozemku so zákonným vecným bremenom žalobcom dňa 18.6.2014 už premlčaný.

42. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/292/20201 z 21.4.2022, bolo dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 29. apríla 2021 č.k. 18Co/82/2019-742 odmietnuté, keď Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok prvostupňového súdu tak, že žalobu zamietol majúc za to, že pokiaľ žalobca nadobudol vlastnícke právo k predmetnému pozemku na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 19.12.2016 a uplatnil si nárok za obdobie od 2012 do 2014, pričom v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. vzniklo vecné bremeno k takýmto pozemkom účinnosťou zákona, t.j. k 1. júlu 2009, potom jeho nárok je premlčaný (pozemok vo vlastníctve žalobcu je zaťažený vecným bremenom v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z.). Najvyšší súd sa v predmetnom uznesení zaoberal právnou otázkou dovolaateľa, ktorý namietal proti právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom, keď uzavrel, že náhrada za vecné bremeno má jednorazový charakter, nárok na náhradu tak vznikol ku dňu 1.7. 2009 a týmto dňom začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá skončila vlastníkovi pozemku dňa 1.7.2012. Aj v tu prejednávanej veci dovolací súd odkázal na závery označených rozhodnutí NS SR sp. zn. 2Cdo/194/2018 a 8Cdo/17/2019.

43. Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.2.2023 sp. zn. 7Cdo/363/2021 bol vo veci dovolania žalovaného zrušený rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 7. júla 2021 sp. zn. 3Co/58/2020, keď v tam prejednávanej veci Okresný súd Michalovce v poradí druhým rozsudkom z 10. júna 2020

č.k. 19C/247/2016-289 zaviazal žalovaného k zaplateniu peňažnej čiastky a zamietol žalobu v časti požadovaného úroku z omeškania za obdobie od 15.2.2017 do 16.2.2017, keď rozhodol o peňažnom nároku žalobcu na náhradu za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009, ktorý bol napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Košiciach potvrdený. Krajský súd v Košiciach pritom vychádzal z právneho záveru o tom, že primeraná náhrada za nútené obmedzenie vlastníckeho práva je poskytovaná za dobu vopred neurčitú, a teda možno uvažovať o pravidelných platbách primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia, a to v podobe primeranej náhrady, preto bol ústavný dôvod na priznanie opakujúcich sa dávok primeranej náhrady. Dovolací súd v súvislosti s podaným dovolaním dospel k záveru, že oba nižšie súdy nezaujali žiadne stanovisko k zásadnej argumentácii žalovaného, podľa ktorej k obmedzeniu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam došlo dňom vzniku zákonného vecného bremena dňa 1.9.2009, pričom na plnenie mal nárok len vlastník zaťaženého pozemku v čase vzniku zákonného vecného bremena a potom ďalší vlastník nadobudol vlastnícke právo už obmedzené zákonným vecným bremenom, pretože predmetné vecné bremeno vzniká in rem a vzťahuje sa na každého vlastníka vecného bremena zaťaženého pozemku (odkazujúc tiež na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/49/2014) Dovolací súd nad rámec dovolacieho prieskumu dal do pozornosti, že: 25. Problematika náhrady za zákonné vecné bremeno vzniknuté podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. bola medzičasom predmetom viacerých rozhodnutí dovolacieho súdu, napr. sp. zn. 2Cdo/194/2018 a 8Cdo/17/2019, na ktoré sa dovolateľ odvolával už v odvolacom konaní, 4Cdo/175/2019 a 5Cdo/116/2021. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/2/2014 bolo zrušené nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 349/2015 zo dňa 19. januára 2016. Ústavnú sťažnosť vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 z 30. novembra 2020 Ústavný súd SR odmietol uznesením sp. zn. III.ÚS 537/2021 zo dňa 30. septembra 2021. Urobil tak z dôvodu, že sťažovateľmi spochybnovaný výklad relevantnej právnej normy v konkrétnych okolnostiach veci (nesúhlas právnym názorom najvyššieho súdu, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď v čase vydania rozhodnutia odvolacieho súdu nebolo známe žiadne rozhodnutie najvyššieho súdu meritórne riešiace otázku nároku na opakovanú primeranú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom (podľa zákona č. 66/2009 Z.z.) sa môže stať predmetom ústavného prieskumu až vtedy, keď bude vec právoplatne skončená.

44. Podobne postupoval NS SR v uznesení sp. zn. 4Cdo/102/2022 zo dňa 31.5.2023, keď zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21C/7/2020 a tiež Okresného súdu Prešov sp. zn. 11C/133/2012 odkazujúc ohľadne peňažného nároku žalobcu na náhradu za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009 Z.z. na závery rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/194/2018 a 8Cdo/17/2019, ktoré označil súčasne za ustálenú rozhodovaciu prax.

45. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci zamietavým spôsobom, pretože považoval predmetný nárok za premičaný v trojročnej lehote počítanej od 1.7.2009 vychádzajúc pritom zo záveru o tom, že žalobkyni patrí nárok na jednorazovú odplata a jeho rozhodnutie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR.

46. Odvolateľka tiež namietala, že zo strany súdu išlo o zmenu právnej kvalifikácie žalobou uplatneného nároku, na ktorú žalobkyňa nemala možnosť procesne reagovať a náležitým spôsobom rozporovať právne závery súdu. Odvolací súd k uvedenému upriamuje pozornosť na zápisnicu o pojednávaní zo dňa 7.2.2023, z ktorej vyplýva, že súd na tomto pojednávaní postupoval podľa § 181 ods. 2 CSP a vyslovil tiež svoje predbežné právne posúdenie, o.i., že na predmetný pozemok sa vzťahuje zák. č. 66/2009 Z.z. a že náhrada za vecné bremeno podľa § 4 ods. 1 tohto zákona je jednorazová a vzniká tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, t.j. ku dňu 1.7.2009. Preto predmetná odvolacia námietka nie je dôvodná.

47. Odvolací súd považuje za nedôvodnú odvolaciu námietku, ktorou žalobkyňa namietala, že zo žiadnych dôkazov nevyplýva, aby Borovicový háj mal v správe Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc, keď mala za to, že práve naopak, z dôkazu – z rozhodnutia Ministerstva lesného a vodného hospodárstva SSR zo dňa 21.1.1987 a jej prílohy č. 1 vyplýva, že Borovicový háj mali v správe Východoslovenské štátne lesy š.p. Odvolací súd predovšetkým poukazuje na to, že v priebehu konania žalobkyňa nespochybnila okolnosť, že Borovicový háj (resp. celé územie spadajúce pod lokalitu, ktorá

sa nazýva Borovicový háj) bol spravovaný Záhradníckym a sadovníckym podnikom mesta Košíc, o čom svedčí aj jej vyjadrenie z 30.9.2022, v ktorom okrem iného uviedla: Už z dokumentov predložených žalovaným vyplýva, že tieto pozemky (ani zeleň) – nikdy neprešli z majetku Slovenskej republiky na obec, ale práve naopak, tieto boli už od roku 1985 v správe (nie vo vlastníctve) najprv: a) Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košice – rozhodnutie zo dňa 15.3.1985 o využití územia – v spise (str. 199 spisu), a preto pokiaľ súd urobil tento záver, vychádzal iba zo zhodných skutkových tvrdení strán sporu, navyše podopretého listinným dôkazom (napr. Hospodárska zmluva z 10.11.1987). Pokiaľ odvolateľka poukazovala na dôkaz – rozhodnutie Ministerstva lesného a vodného hospodárstva SSR zo dňa 21.1.1987, týmto rozhodnutím došlo k trvalému vyňatiu lesných pozemkov v katastrálnom území B. – E. s cieľom vytvorenia mestskej zelene – obvodového parku o celkovej výmere 11.4245 ha a odvolaciemu súdu nie je zrejmé, ako tento dôkaz preukazuje, že Borovicový háj bol v správe Východoslovenských štátnych lesov š.p.

48. Nedôvodnou je tak následná argumentácia odvolateľky, že ak Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc nenadobudol nikdy do svojej správy Borovicový háj, potom správu nemohol previesť ani na ďalší subjekt, pretože nikto nemôže na iného previesť viac práv ako má sám, a teda sú neplatné všetky nasledovné právne úkony a že vo veci nebolo ustálené, ktorá socialistická organizácia mala získať do správy národného majetku Borovicový háj, z ktorého dôvodu bolo podľa jej názoru potrebné aplikovať na vec § 65 ods. 3 Hospodárskeho zákonníka so záverom, že Borovicový háj mal po celý čas v dočasnej správe okresný národný výbor v Košiciach, pre ktorý prípad bol vylúčený prechod z vlastníctva štátu na obce podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí.

49. Odvolací súd nepovažuje za dôvodné ani tvrdenie odvolateľky o absolútnej neplatnosti Hospodárskej zmluvy zo dňa 10.11.1987. Odvolací súd uvádza, že predmetom tejto zmluvy bol prevod správy národného majetku z organizácie Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc ako odovzdávajúcej organizácie na organizáciu Záhradnícky a sadovnícky podnik mesta Košíc- Správa verejnej zelene Košice ako preberajúcej organizácie, ktoré zmluvné strany nemožno stotožňovať so subjektom Národného výboru mesta Košíc, a ani so subjektom Čsl. štátu, ktoré neboli zmluvnými stranami a na uvedenom nemení nič ani okolnosť, že Národný výbor mesta Košíc bol v zmluve uvedený ako nadriadený orgán tak odovzdávajúcej, ako preberajúcej organizácie a že išlo o prevod správy národného majetku, t.j. majetku logicky patriacemu štátu. V kontexte uvedeného potom podľa názoru súdu nejde o nemožný kríženec štátu a jedného z jeho orgánov, resp. ním zriadených organizácií. Zmluvným stranám tejto zmluvy bol zrejmý predmet prevodu správy, o čom svedčí dojednaný predmet prevodu správy v bode 1 zmluvy (Borovicový háj o rozlohe 11.4245 ha kat. územie B.), preto prijatie záveru o neurčitosti predmetu zmluvy, tak ako sa o to snaží odvolateľka, by bol zo strany súdu postupom v rozpore s preferovaním zásady platnosti zmluvy pred jeho neplatnosťou, osobitne za situácie, že zmluva bola uzatvorená ešte v roku 1987, žiadna zo zmluvných strán sa nedovolávala jej neplatnosti a žiadna zo zmluvných strán už v danej podobe a forme neexistuje (t.j. vo vzťahu k týmto subjektom už nie je možné zisťovať ich skutočnú vôľu dojednania predmetu zmluvy).

50. Napokon nedôvodnou je odvolacia námietka v časti, v ktorej odvolateľka mala za to, že súd sa nezaoberal, či premlčanie nie je v rozpore s dobrými mravmi.

51. Je potrebné podotknúť, že odvolateľka argumentáciu o tom, že premlčanie je v rozpore s dobrými mravmi, v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nepoužila a prvá krát ju predostrela až v podanom odvolaní, hoci žalovaný proti žalobou uplatnenému nároku vzniesol námietku premlčania už vo svojom písomnom podaní zo dňa 29.9.2022 (ktoré bolo zástupcovi žalobkyne doručené ešte 30.9.2022).

52. Ohľadne predmetnej odvolacej námietky nenastal ani jeden z prípadov predpokladaných v § 366 CSP, kedy prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť. Predmetná argumentácia odvolateľky ako prostriedok procesného útoku, resp. procesnej obrany nebola uplatnená v konaní pred súdom prvej inštancie, netýka sa procesných podmienok, netýka sa vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ňou žalobkyňa nepreukazuje, aby v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a napokon nejde o prostriedok procesného útoku, resp. procesnej obrany, ktorý by žalobkyňa bez svojej viny nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd preto predmetnú odvoláciu námietku vyhodnotil ako neprípustnú.

53. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov je rozhodnutie súdu vrátane jeho výroku o trovách konania ako závislého výroku vecne správne, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

54. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní neúspešná a úspešnému žalovanému žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP).

55. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).